

SZASZKÓ GABRIELLA

Engeddj el

Dream
válogatás

„A Pennington-sorozat emlékezetes volt számomra. Mély érzelmeket váltott ki belőlem, a karakterei pedig a szívembe férkőztek. A most elinduló előzménysorozat első kötetében közvetlen közlőről megismerhettem azt a poklot, amit Maggie teremtett a kisvárosi élet színpadai mögött. Az Engedj el a férj, James Pennington keserű vallomása a házasságukról, ami újra érzelmi hullámvadásra ülteti az olvasót, rohanva az elkerülhetetlen tragikus vég felé.”

Kelly – Kelly és Lupi olvas

„James Pennington könyve ugyanannyira magával ragadó, mint az eredeti trilógia, és nem kevésbé szívszaggató. Bepillantást enged a szülők életébe, megpróbáltatásaiba, gondolataiba, tökéletesen kiegészítve ezzel David, Chris és Amy történetét.”

Nancy Book Heaven

„Szaszko Gabriella ismét különlegeset alkotott. Bár már nagyon vártam, hogy megismerjem James történetét, borzasztó nehéz olvasmánynak bizonyult, ismerve a végkifejletet. Ezzel együtt azt gondolom, hogy az Engedj el a Pennington-univerzum egyik létfontosságú darabja. Hiánypótló kiegészítése annak, amit az első három könyvben David és Chris történetéből megtudtunk. A Pennington-rajongóknak kötelező!”

Ladányi Klári, Írásról és könyvekről blog

SZASZKÓ GABRIELLA

Engeddj el

Dream
válogatás

I. Maggie

*"This is the hardest story
That I have ever told,
No hope, or love, or glory,
Happy endings gone forever more
I feel as if I'm wasting,
And I waste every day"*

(Mika – Happy Ending)

1994

AUGUSZTUS

Mindig kicsire kellett összehúznom magam a faház rejtekében, de egyedül itt tudtam levegőhöz jutni. Hosszasan kopogtattam a tollal a jegyzetfüzeten, ahogy végignéztam a nyár-esti melegben fürdő hátsó kerten. Már jó ideje tervezgettem, hogy leírom ennek a korántsem dicsőséges harminchét évnek a történetét, hogy megnyugtassam a lelkemet. Ehelyett csak a faház felhasadt darabkáit piszkálgattam, amíg szálla nem állt az ujjamba, és a múlt olyan élesen hasított belém, mint az apró fadarab.

A harminchét évet talán sokan kevésnek tartanák ahhoz, hogy legyen egy majdnem tizenhét és egy majdnem tizenöt éves fiam, akikkel egyre nehezebben tudtam lépést tartani. A nagyobbik általában néma csendben ült a szobájában, és történelemkönyvekkel barikádozta el magát, míg a kisebbik az anyja dühös kék tekintetével nap mint nap emlékeztetett arra, hogy elcsesztem mindent. Igen, mostanság azzal foglalkoztam, hogy próbáltam a felszínen maradni. Befoltozni a múlt ejtette sebeket, megjavítani egy olyan gyerekkort, amelyen fájdalmas lyukat ütött az anyjuk gyűlölete.

Ebben a különösen forró augusztusban határoztam el, hogy nem fogok tovább tettetni. Talán az életem történetének lejegyzése segíthetett abban, hogy meglássam, merre is menjek tovább. Nem fulladozhattam örökké a feleségem utálatában. Úgy éreztem, szétroppanok a súly alatt, ha tovább kell játszanom, hogy rendes családban élek a gyönyörű, fiatal, alkoholista és erőszakos feleségemmel.

Harminchét évesen szinte nem is emlékeztem már azokra az időkre, amikor nem az apaság irányította az életemet. Itt az

idő, hogy meséljek James Penningtonról kendőzetlen őszinteséggel, az összes bukásával és fájdalmával együtt. Papírra kellett vetnem, hogyan kerültem a feleségem fojtogató gyűlöletének spiráljába, ahonnan a mai napig nem szabadulhattam.

1977

ÁPRILIS

Az 1977-es évben a Brooklyn-híd ragyogta be a legfényesebben az életemet. Majdnem húszévesen angolt tanultam a főiskolán, és csak próbáltam kitalálni, mit is akarok kezdeni magammal. Abban az évben, amikor Elvis meghalt, a Hotel California és a Dancing Queen bömbölt a hangszórókból, nekem a legnagyobb problémám az volt, hogy nem akartam jogra menni, amin nagyon gyakran összevesztem az apámmal. Akkoriban az újságírás vonzott, néha láttam magam, ahogy nagy politikai összeesküvéseket göngyölíték fel, és összeugrott a gyomrom a The New York Times épülete előtt. De apám úgy gondolta, az lesz a legjobb, ha a bátyámat a tőzsdék világába küldi, engem pedig a csendes jogra. Így igazi, tiszteletre méltó Pennington tesókká válhattunk volna, akikkel aztán lehetett büszkélkedni a country clubban.

Nem mondhatnám, hogy nagy terveim voltak április nyolcadikán péntek este, de Adam megadta az alaphangulatot azzal, hogy úgy csapta be a szobám ajtaját, hogy beleremegett az egész ház. Az ajtót feltépve rohantam utána:

– Neked komolyan elmentek otthonról? – nevettem rá. – Csak felvettem azt a rohadt pólót. Egyszer.

– Mikor fogod már fel, hogy nem nyúlhatod le a cuccaimat? – Úgy tartotta fel a ruhadarabot, mint az összes múltbeli bűneim bizonyítékát. – Ezt a pólót a koncerten vettem!

– Mit tudtam én? Ott volt az ágyamon, Stella biztos azt hitte, az enyém. Egyébként is, mikor költözől már el?

A bátyám beszívta az alsó ajkát, huszonhárom éves vonásai megkeményedtek. Már hónapok óta szó volt róla, hogy Manhattanbe költözik, de apa azt mondta, előbb eredményeket

kell látnia. Magyarán Adamnek meg kellett kapnia egy olyan gyakornoki pozíciót, ami apának is megfelel, aztán kinézhetette magának a saját helyét.

– És akkor talán bármikor dughattok Abbyvel, és sokkal nyugisabb leszel.

Adam arca eltorzult a szavaim hallatán, nagyon jól tudta, hogy beköphetem apának a titkát, miszerint meg sem fordult a fejében, hogy megvárják az esküvőt a barátnőjével. Erről persze a bátyám folyamatosan hazudott, viszont egyszer rájuk nyitottam a saját szobámban. Két nappal előbb jöttem haza a síelésről, és kiderült, hogy egy hete az én szobámat használják menedékként. Azóta ezzel zsaroltam Adamet. Apa nagyon komolyan vette a házasság előtti szex tilalmát, mint ahogy rengeteg más dolgot. Mi meg óvatosan próbáltuk lerázni magunkról a vallásos nevelés maradványait felnőtt korunk kezdetén.

– Inkább fogd be.

– Apa nem annyira bírja Abbyt. Csak mondom – vontam vállat, és próbáltam elrejtetni a vigyoromat.

Adam fenyegetően közelebb lépett, de nekem arcizmom se rezdült. Összefontam a karom magam előtt, de ekkor Stella feljött az emeletre. Ő volt a házvezetőnőnk, amióta az eszemet tudtam. Nekem mindig úgy tűnt, mintha a hatvanas éveiben dermedt volna meg fehér kötényével és ősz kontyával a feje tetején. Anya halála után mindent megtett, hogy pótolja a pótolhatatlant.

– Fiúk, megint mi a gond?

– A kis szemét lenyúlja a cuccaimat – kezdte azonnal Adam, mintha nem is huszonhárom lett volna, hanem tíz.

– Adam, tudod, hogy nem szeretem, ha így beszélsz Jamesszel.

Adam csak a szemét forgatta, és a hosszú folyosó végén lévő szobája felé vette az irányt.

– Elmentek ma valahová?

– Én biztos nem maradok itt – emeltem fel a kezem.

– Akkor a vacsoránál senkire se számítsak?

Egyetlen pillantást vetettem Stellára, majd a bátyámra, aki már be is csukta maga mögött az ajtót. Röviden megráztam a fejem.

– Mr. Pennington beszélni szeretne veled, mielőtt elmenél, James.

– Tök jó – sóhajtottam fel, és azonnal görcsbe rándult a gyomrom, ahogy lementem a lépcsőn apám dolgozószobájába. A vastag tölgyfa ajtó előtt erőt gyűjtöttem, aztán bekopogtam. Apa reszelős hangja hangzott fel, ahogy beléptem a szivarfüsttől terhes dolgozószobába.

– James, végre! Már egy órája mondtam Stellának, hogy hívjon ide.

A dolgozószoba közepén ácsorogva mindig furán elveszettnek éreztem magam. A helyiségben a nap minden szakaszában égett a zöld asztali lámpa. Apa szó szerint ide rejtőzött előlünk az idő legnagyobb részében, amikor épp nem a munkahelyén volt.

– Holnap tizenegyre hívtam neked kocsit a country clubba. Nekem ma este el kell mennem, de holnap ott találkozunk. Ebéd lesz fontos emberekkel, kérlek, öltözz fel rendesen! – végignézett a feszülős pólómon és a farmeremen. – Ne így! Nagyon szeretném, ha beszélgetnél Millerék lányával.

A számba haraptam.

– Tudod, hogy nem igazán vagyok oda az ilyesmiért.

– Kisebb korotokban együtt játszottatok Rachellel.

– Ja, kábé tízévesek voltunk, és akkor is megvert egy baseballütővel. Mi van vele most?

Visszagondoltam Rachel Millerre, a kusza fogára és az oldalra kötött két copfra. Gonosz kislányként élt a fejemben, bár tényleg nem találkoztam vele tíz éve; apám próbálkozásai, hogy összehozzon a „megfelelő” lánnyal, rendre iszonyatosan sikerültek.

– Most költöztek vissza New Yorkba, Rachel a Yale-re jár. Egyidős veled. Jobb család, mint Abbyé.

– Húha, akkor ha összejövök vele, hirtelen én lehetek a kedvenc fiad Adam helyett?

– James. Csak próbáld meg, rendben? Legyél vele rendes.

Bólintottam, úgysem volt értelme mást tenni. Akkoriban egyébként is túlzottan sokat vitáztam apámmal. Hosszú évek alatt ébredtem rá, hogy ha engedek neki bizonyos dolgokban, az életem egyik részét legalább szabadon élhetem.

Apám egyik kezével a nyakkendőjét igazgatta, másik kezével az ajtó felé mutatott, tehát kegyesen szabadon engedett.

– Ma este nem leszek itthon, de holnap tizenegyre jön érted a kocsi.

Hátat fordítva forgattam a szemem, de azért visszaneézve bólogattam. A dolgozószobából kiszabadulva könnyebben lélegeztem, és kettésével szedve a lépcsőfokokat visszatértem a szobám biztonságába. Éppen leültem az ágyra, amikor meghallottam az apró kavicsok kopogását az ablakon. Szélesre tártam az egyik szárnyat, kihajoltam, és egy kavics majdnem fejbe talált.

– Faszfej! – ordítottam le a szomszédunkra, Samuelre, a gyerekkori legjobb barátomra.

– James! Már fél órája kereslek. – A házuk felé biccentett.
– Apámék. – Majd messzire mutatott, amiből levettem, hogy elmentek a szülei. – Házibuli a Gyülekező után?

A hajamba túrtam. Apámra és Rachelre gondoltam, meg arra, hogy apám hamarosan elhagyja a házat, és egész este senkit se fog érdekelni, hol is vagyok. A Gyülekező a bárt jelentette, ahol mindig iszogattunk, mielőtt elmentünk volna valahová.

– Jóhogy! – mutattam fel a hüvelykujjamat. Samról el lehetett mondani, hogy tizenkilenc évesen csak a szex érdekelte, és a lányok egyáltalán nem vették komolyan a százhatvanöt centijével és a kerek szemüvegével, pedig nagyon kedves és intelligens srác volt.

– Szuper. Nyolckor Gyülekező – mondta még utoljára Sam, és azonnal továbbment, hogy másokat is értesítsen a házibuliról.

Sóhajtvá dőltem neki az ablakkeretnek. Felnéztem a tavaszi égre Brooklyn felett, rózsaszín virágszirmok szállingóztak a levegőben. Aznap este még James Pennington voltam, egy tizenkilenc éves srác Brooklyn menő környékéről, nagy múltú zsidó családból, és fényes jövő állt előttem. Aztán a sors a Gyülekezőben más utat jelölt ki nekem.

AUGUSZTUS

Ledobtam a jegyzetfüzetet, ahogy megpillantottam a kisebbik fiamat a ház előtt. Óvatosan feljebb emelkedtem a magaslesen. David a házunk mögötti utcán rágyújtott, és elindult a városközpont felé, mindezt este tizenegykor. A pulzusom azonnal gyorsabbá vált. Persze, nem akartam az a kiakasztó apa lenni, aki rátapad a fiára, de David meglehetősen aggasztott. Már pár hónapja kiszimatoltam, hogy cigizik, bár természetesen titkolta előlem.

A jegyzetfüzet mellé ledobtam a tollat is, és magamhoz vettem mindent, ahogy másztam le a faházból. A hátsó kerten átrohanva beléptem a házba. A nyári forróság átmelengette a falakat annak ellenére is, hogy a házunk jól tartotta a hőt. Lerúgtam a papucsomat, és felrohantam az emeletre. Maggie sem volt otthon aznap este, korábban láttam, hogy hívott egy taxit. Ez megkönnyebbüléssel töltött el, viszont David távozása annál jobban felkavart. Bekopogtam a nagyobbik fiam ajtaján.

– Gyere be, apa!

– Honnan tudod, hogy én vagyok?

Chris felnézett az aktuális könyvéből, a tőle telhető legflegmább tekintettel.

– Davey nem kopog.

– Pedig tisztelhetné a magánszférádat.

– Van olyanom? – kérdezte mosolyogva, én pedig azonnal leültem mellé az ágyra. Néha még mindig meglepve néztem el kissé borostás arcát, ami annyira hasonlított az enyémre, ilyenkor jöttem rá, hogy messze van már a gyerekkora.

– Kellene – sóhajtottam fel. – Szóval, nem tudod, hová ment az öcséd?

Chris rágni kezdte a szája szélét, biztos voltam benne, hogy David megkérte, hogy falazzon neki.

– Alszik, nem?

– Chris – néztem komolyan a szemébe. – Fent ültem a faházban, és láttam, ahogy elment.

– Nem tudom pontosan, hova ment. Biztos bulizni.

– Túl sokat tűnik el mostanában.

Chris vállat vont.

– Végül is ez az utolsó nyári hét.

Felsőhajtottam, és zavartan simogatni kezdtem a takaró ráncait.

– És te nem akarsz menni sehová?

– Nálam az a baj, hogy nem megyek sehová, Davey-nél meg, hogy igen?

– Pontosán – mutattam rá.

Visszamerült a könyvébe, egyértelműen nem tudott mit mondani erre. De tényleg pontosan ez volt a gondom. Féltettem őket a múlttól, önmaguktól, attól a rengeteg hibától, amit elkövettem. Chris túlzottan magába zárkózott, David pedig egyenesen halálra rémisztett, hogy tizennégy évesen aktívan belevetette magát az éjszakai életbe. Kinéztem az éjszakai égboltra, a feszültség savként gyűlt a gyomromba. Az emlékeim mintha hirtelen összekapcsolódtak volna a jelennel. Újra Chris felé fordultam.

– Chris, szerinted David... – megköszörültem a torkom. – Találkozik lányokkal is?

– Egy házibuliban? – nézett fel rám újra, sütött a tekintetéből a kamaszos visszahúzódság. – Biztos nincsenek ott lányok.

– Átveszed az öcsédől a gúnyolódást.

– A lányok tapadnak Davidre, apa.

– És szerinted... Úgy értem, beszélne neked arról, hogy...

Chris arcán halvány pír jelent meg, és újra a könyvébe tette a tekintetét.

– Apa...

– Nem tudnál beszélni vele?

Chris szeme elkerekedett.

– Miről?

– Tudod, a védekezésről, amit veled is átbeszéltem, amikor Amyvel jártál. Egyébként nem írtok egymásnak? Annyira helyes az a lány.

Chris kezében megremegett a toll, és én egyre rosszabbul éreztem magam. Egyértelműen nem akart sem az öccse szüzességéről beszélni, sem a volt barátnőjéről. Mikor tanultam meg ennyire beletaposni a kamaszok lelki világába?

– Beszélj vele te! Bár szerintem tudja, hogy születnek a gyerekek meg ilyesmi.

Persze, egyértelműen igaza volt. Nem az ő feladata, hogy beszéljen az öccsének a védekezésről. Mégis, Chrisszel más volt anno erről társalogni. Igazából egy kicsit reménykedtem, hogy maradt még némi időm, mielőtt a kisebbik fiam zsebébe is óvszert kell tömködnöm.

– Én is tudtam, hogy születnek a gyerekek – suttoztam magam elé, mire Chris tekintete még inkább elkomorodott. – Mindegy, hagyjuk! Tök igazad van, beszélek vele én. Megvárom, hogy hazajöjjön.

– Én mindjárt alszom, csak még ezt elolvasom – újra lapozott egyet a könyvben. – Anya nincs itthon?

– Nem hiszem... – Nem folytattam tovább, inkább felkeltem az ágyról. Összeborzoltam a haját, majd jó éjt kívántam.

Csendben csuktam be magam után az ajtót. A folyosót is megülte az augusztus végi forróság. Nagyot sóhajtva dőltem neki Chris ajtajának, és a hálónk felé sandítottam. Szellemként osontam végig a folyosón, visszatartott lélegzettel nyitottam be a szobába. Akkor már legalább tíz éve nem aludtam egy ágyban a feleségemmel. Néha úgy éreztem, a saját házam vet ki magából. Amióta nem dolgoztam utazó ügynökként, a nappali kanapéján aludtam. Korábban általában a fiúk szobájában húztam meg magam, de akkoriban ezt is csak ritkán tettem. Ennek ellenére csomó ruhám még mindig a vodkabűzös háló szekrényében pihent, így esténként sokszor fel kellett ide jönnöm.

Az ágyra ülve azonnal a fejembe hasított a fájdalom. Maggie éjjeliszekrényére néztem. Arany neszeszeréből kitérta a sminkcuccait, a pipereholmik mellett a pohár alján még volt egy korty víztiszta vodka. Gondolkodás nélkül lehúztam, vé-

gigégette a torkomat. A feleségem tizenöt éve lépett rá az alkoholizmus rögzös útjára. Egy látszatcsalád romjain ültem az üres hálósobában, és tudtam, hogy ő egy másik városban épp másnak hazudja magát. A színjátéknak azonban hamarosan véget kell érnie.

ÁPRILIS

Forró sörillat lengett a Gyülekezőben, ahogy Jonathan szó szerint belökött az ajtón. Péntek este nyolckor csak lassan gyűlt a tömeg a törzshelyünkön. A kedvenc asztalunknál azonnal megpillantottam Samet, aki éppen a fekete keretes szemüvegét dörzsölgette a pólójával. Jon szó nélkül a bár felé vette az irányt, kérdeznie se kellett, mit kérek, annyira megszokott menetrendünk volt.

Jonathannal és Sammel elválaszthatatlanok voltunk hét-éves korunk óta, amikor első alkalommal küldtek mindannyiunkat egy másfél hónapos nyári táborba. Magányunkban vészövetséget is kötöttünk, ha már a szüleink oly kegyetlenül magunkra hagytak minket a Hudson menti faházakban. Üvegdarabokkal vágtuk meg a tenyerünket, Samé sikeresen el is fertőződött. A tábori orvos rettenetesen mérges volt ránk, amitől persze csak még erősebb lett a szövetség.

– Helyzet? – nézett rám kérdőn, amikor fáradtan megdörzsöltem az arcomat.

– Apám tovább faszfejkedik, és holnap mehetek találkozni Rachel Millerrel.

Sam visszatette a szemüvegét, és hátrahúzta a felső ajkát, hogy kivillanjanak a fogai.

– De jó neked, James! – selypítette. – Elveszed feleségül?

– Most fogd be! – mutattam rá. – Apa szerint nagyszerű a családja.

– Ja, a másodunokatesóm.

Összeráncolt homlokkal néztem Samre, és közben kikémleltem az asztaltól, hátha meglátom Jonathant a sörömmel.

– Akkor már tudom, honnan van a csodás külseje.

Sam úgy tett, mintha eltaláltam volna egy neki szánt golyóval, és holtan ernyedte el a széken.

– Oké, megérdemeltem!

– Na, és hányan leszünk a házibulin? Hárman?

– Ha-ha! – forgatta a szemét, és belekortyolt a sörébe, amit már jóval előbb megszerzett. – Jacob szervezi.

Szélesen elvagyorodtam. Jacob Sam igen menő öccse volt, aki még a középiskolába járt, de focizott, és senki sem mondta volna meg, hogy testvérek. Sam rettenetesen okos volt, de társasági embernek nem lehetett nevezni. Sőt, mondhatjuk azt, hogy csak én és Jonathan voltunk a barátai.

– Akkor ez egy igazi házibuli lesz!

– Ez fáj, tényleg fáj, James. Nem nézted ki belőlem, hogy igazi házibulit rendezek péntek este?

Jonathan letette elém a Budweisert.

– Hé, Jon, te tudtad, hogy Sam házibuliján lesznek emberek is? – nevettem fel.

Jonathan a lehető leggyorsabban intett le, a szemét le sem vette a bárpultról.

– Megláttam a világ legszebb nőjét a zenegép mellett. Eskü! És tudod mit, James? Téged néz!

Sam a lehető legfeltűnőbbben fordult hátra, és percekig bámult a zenegép irányába. Én abban a pillanatban semmit sem láttam a barátaimtól.

Megszólalt a *Have you ever seen the rain?* a hangszórókból, és elálltak az emberek az utamból. Egy szőke hajú lány hajolt a hangszóró felé feszes, magas derekú nadrágban és piros pólóban, aminek az ujjára fehér csíkokat festettek. Csukott szemmel ringatta a fejét a zene ritmusára. Aztán rám mosolygott. Cseresznyepiros szája pont ugyanolyan színű volt, mint a pólója. Egyenesen a szemembe nézett nyílt, kék tekintetével, és ringatni kezdte a csípőjét a lágy dallamra.

– Azt a rohadt, James! Komolyan, hogy lehetsz ennyire mázlista? – fordult felém Sam.

– Oda kell menned! – bökött meg Jonathan, de én hirtelen csak magam elé tudtam nézni. Ehhez az egészhez mindenképpen túl józan voltam, ezért ösztönösen hosszúkat kortyoltam

a sörből. Nem tudtam ellentmondani a fiúknak: ez a gyönyörű lány tényleg engem nézett.

– De mit mondjak neki? – kérdeztem egyre hevesebben dobogó szívvel.

– Akármit, csak menj már!

Lehúztam a sör felét. Nem maradt több gondolkodási időm, pedig már a nyelvemen volt, hogy újra bizonytalankodó kérdéseket dobáljak a többiek felé, de Jon szó szerint kilökött maga mellől.

Szürreálisnak éreztem a jelenetet, ahogy lassú, szinte lebegő léptekkel haladtam a zenegép fölé hajló ismeretlen lány felé. Nem volt szokásom lányokat leszólítani, főleg nem teljesen józanul, bár a hirtelen lehúzott fél pohár sört már kezdtem érezni a lábaimban. Mire megtettem a háromasztalnyi rövid távolságot, kiszáradt a szám, és a lány dallam úgy hatott, mintha egy romantikus film meghatározó jelenetében találtam volna magam. A lány már rég hátat fordított nekem, és a zenegép kínálatát nézegette. Idiótán ácsorogtam mellette, és csak akkor vettem észre, hogy a sört is magammal hoztam, mintha azzal megvehetném a bátorságomat. Halkan megköszörültem a torkomat, mire az ismeretlen szépség megpördült a tengelye körül. Vörösre rúzsozott szájával rám mosolygott, és kivette a poharat a kezemből.

– Van egy tízcentesed? – kérdezte, és belekortyolt a sörömbe vörös rúzsnyomot hagyva a korsón. – Lejárt a dalom.

Idegesen turkálni kezdtem a farmerem zsebében, és sikeresen a kezébe nyomtam némi aprót. Fogalmam sem volt, mennyi lehetett, de ő már be is nyomta a *Build Me Up Buttercup* című számot.

– A régi zenét szereted?

– Ez réginek számít?

Zavartan elmosolyodtam, és megráztam a fejem. Fogalmam sem volt, hogy pontosan mikori ez a szám, de mondanom kellett valamit. Persze ezzel sem jutottam előrébb, inkább bénán felé nyújtottam a kezem.

– James.

– Maggie – válaszolta továbbra is a sörömmel a kezében, elfogadva a kézfogásom. – Nálad ilyen hivatalosan mennek a dolgok?

– Nem tudom – nevettem fel újra zavaromban, de képtelen voltam levenni a szemem tökéletes, vékony alakjáról és csillogó kék szeméről.

– A haverjaid magabiztosabbnak tűnnek – biccentett Maggie az asztalunk felé. Idegesen hátrapillantottam, és megláttam, ahogy Jonathan és Sam szélesen vigyorognak felénk.

– Nem azok, csak messziről.

Maggie vállat vont, láthatóan egyáltalán nem zavarta a bénázásom.

– Veszél nekem egy ilyet? – emelte fel a poharat, aminek alig maradt az alján. – Szülinapom van.

– Tényleg?

– Ja, de még nem annyi, hogy ilyet adjanak a pultnál. Pedig hidd el, próbálkoztam.

– Hány éves vagy?

Titokzatosan rám mosolygott, aztán közelebb hajolt hozzám, hogy a fülembe súgja, mintha a világ egyik legnagyobb titkát szeretné megosztani velem. Forró lehetétől kirázott a hideg.

– Tizenhét. És te?

– Tizenkilenc.

– Akkor simán meghívhatsz!

Izzadt tenyeremet beletöröltem a nadrágomba, és ahogy Maggie a kezembe adta az üres poharat, észrevettem, hogy még mindig eszméletlenül bénázok.

– Jaj, persze! – nevettem fel, és szidtam magam, hogy sehogyan sem sikerül értelmes ember látszatát keltenem, de aztán határozottan elindultam a bárpult felé, a gyönyörűség pedig követett. – Egy sört szeretnél?

– Meg egy vodkát. – Összehúztam a szemöldököm. A tizenhét éves szőkeségből nem néztem ki, hogy ilyen erős alkoholt iszik. – Ha te is iszol egyet velem – tette hozzá, ahogy elhelyezkedett a bárpultnál. – Tudod, szülinapom van.

– Oké. Hallottad a hölgyet, Peter – mondtam a pultosnak, aki rám kacsintott, és elkezdte csapolni a sört.

– Á, hogy te itt mindenkit ismersz!

– Fogjuk rá. Minden hétvégén ide járunk a fiúkkal. Ha Petertől kértél volna sört, biztos adott volna.

– Ezt sem megcáfolni, sem megerősíteni nem tudom – mondta a pultos, és elénk csúsztotta a két vodkát.

– William – biccentettem a távolabbi pultos felé –, ő még elég új itt, és egyébként sem szereti megszegni a szabályokat.

– Értem. Akkor már tudom, hogy csináljam legközelebb – nevetett fel, és koccintott velem a szemembe nézve.

– Boldog születésnapot!

Maggie újra rám mosolygott, amint lehúzta a vodkát. Az arca el sem torzult a tömény alkoholtól, de pillanatokon belül a sörért nyúlt. Én igyekeztem férfiasan tűrni, ahogy az ital végigégeti a nyelőcsővet.

– Egyedül vagy itt?

– Jaj, nem – csettintett a nyelvével. – Unokatesómmal. Nem is itt lakunk, hanem Worcesterben, ismered? Tuti nem, mert béna és unalmas hely.

Megráztam a fejem, fogalmam sem volt róla, hol van Worcester, igazi New York-i srác voltam.

– És hol az unokatesód?

– Csak pasizik – mutatott a bár másik sarkába, ahol egy fel-tűnően szőkitett hajú lány egy idősebb pasival smárolt. – Dög-unalom.

– Nem szép dolog, hogy egyedül hagy a szülinapodon.

Maggie még szélesebben elmosolyodott, és már a sör felénél tartott. Nem jött zavarba egy pillanatra sem, én annál inkább.

– Hát, már nem is vagyok annyira egyedül, ugye? – hajolt közelebb hozzám, és rákönyökölt a bárpultra. – Szóval, tizenkilenc éves James, ha ez a törzshelyed, akkor biztos itt laksz a közelben.

– Na igen... Brooklynban nőttem fel, pár utcányira innen. A New York Egyetemre járok.

Maggie piros szája elkerekedett. Teljesen el szerettem volna kápráztatni. Éppen meg akartam szólalni, amikor a háttértől

észleltem Sam vad kalimpálását. Először azt hittem, hülyéskedik, de aztán kifelé mutogatott. Mérgesen, összeszűkül szemmel ráztam a fejem.

– Bocs, úgy fest, a haverjaim megőrültek.

Maggie hátranézett a válla felett, az ujját a szájához emelve hívogató mozdulatot tett Jonathan és Sam felé. Forgatni kezdtem a szemem, és újra kortyoltam a sörből. Persze a srácok azonnal megjelentek a pultnál. Sam meghajolt Maggie előtt, és kezét csókolt neki. Magamban konstatáltam, hogy na, pont ezért nem sikerül összeszednie egy lányt sem. Jonathan csak idegesen integetett, és megigazította a baseballsapkát a fején.

– Jon és Sam – sóhajtottam a srácok felé. – Ő pedig Maggie.

– Maggie – köszönt csillogó szemmel Jon, miközben Sam már intett a pultosnak.

– Mit isztok?

– Vodkát – válaszolta Maggie.

Sam elismerően füttyentett egyet, és leadta a rendelést Peternek.

– Csak azt akarom kérdezni, hogy elhívtad-e a házibuliba az új barátnődet.

Megköszörültem a torkomat, hirtelen ki is ment a fejemből a házibuli, de valószínűleg akkor sem mertem volna felhozni, ha nem törlődött volna a memóriámból.

– Milyen házibuli? – pillantott felém Maggie, nagyon érdeklődőnek tűnt.

– Ó, Sam öccse tart házibulit nem messze innen. Ha nincs más dolgod...

– Szólok az unokatesómnak, és mehetünk! – A vodkáját lehúзва ugrott le a bárszékről, és határozottan elindult a sötét sarok irányába.

– Baszd meg! – tagolta a szavakat Jon, miközben mind a hárman a távolodó Maggie fenekét néztük a feszes farmerben.

– James, te kibaszott mázlista! Totál rád kattant a csaj! Van nálad gumi?

Zavartan forgattam a kezemben a vodkáspoharat, azonnal megéreztem a két vodka és a sör hatását.

– Te meg miről beszélsz? – ráztam meg a fejem. – Beszélgettünk.

– Én meglátom, ha egy csaj dugni akar.

Jonathannal erre már mind a ketten felröhögtünk. Sam minden volt, csak nem a női nem szakértője – tizenkilenc éves szűzként.

– Na, majd meglátjátok! De azt már most mondom, James, ha ezt elbaszod, akkor többé nem beszélek veled. Legalább egyikünknek jusson egy kis szórakozás.

A háttérből fojtott vitatkozást hallottunk, mire mind a hárman odakaptuk a fejünket. Maggie ultraszőke unokatesója ordított, de a háttérzene miatt képtelen voltam kivenni, min is vitáznak. Annyit láttam, hogy Maggie idegesen a zsebébe gyűr némi pénzt, aztán gyorsan visszafut hozzánk.

– Felőlem mehetünk – vonta meg a vállát. – Ellesz a pasijával. Reggelig ráérek, délre haza kell érnünk Worcesterbe.

Kissé összehúztam a szemöldököm. Egyszerűen hihetetlen volt, hogy így magára hagyjon az unokatesója egy tizenhét éves lányt a New York-i éjszakában a születésnapján.

– Nem aggódik érted?

– Nem szokása – mosolyodott el. – Egyébként is bulizni jöttem. Kivel is bulizhatnék jobbat, mint pár igazi New York-i fiúval?

Sam Maggie kérdésére felemelte a söröspoharát, koccintott vele, majd jelentőségteljes pillantást küldött felém, hogy nem hagyhatom ki életem nagy lehetőséget.

Életem egyik legszürreálisabb éjszakáján a negyedik sörnél vezítettem el a kontrollt. Sam és Jacob családjának hátsó udvarát elárasztotta a tömeg annak ellenére is, hogy még a hideg illata vegyült az áprilisi éjszakába. A műanyag kerti székek mellett csapolták a sört a piros poharakba, engem pedig szó szerint magával ragadott az ismeretlen lány. A gátlásaim feloldódtak, amint figyeltem, hogyan villan ki sima, lapos hasa, ahogy ringatja magát a zene ütemére. Mindenkit elbűvölt a közvetlensége. A srácok elismerő fütttyel jutalmazták, amikor megnyerte a sörívó versenyt. A pólójához színben illő piros pohárral

táncolt mezítláb a fűvön, becsukta a szemét, úgy élvezte a ritmust. Tekergőző testét nézve minden gondomat elfelejtettem. Szőke haja tökéletesen hullámozott, amikor megragadta a csuklóm, egyenesen rám mosolygott, és szólanul kijebb vezetett a tömegből. Az udvar távolabbi részén ült le, a kerti tó medrének szélére, aminek az alján csak az esővíz gyűlt.

– El szoktad néha engedni magad? – kérdezte.

– Most épp elengedtem magam – nevettem fel, ahogy leültem mellé. A tömegtől távol sípolni kezdett a fülem. Újra belekortyoltam a sörbe.

Csak egyetlen pillanatra hunytam be a szemem, hogy beszívjam az áprilisi levegő friss fűillatát, amikor Maggie az ölembe ült. Meztelen lábával átkarolta a derekam, vékony pólómon keresztül éreztem a teste melegét és kemény mellének ívét, ahogy fesztelenül a mellkasomnak nyomódott. Tátva maradt a szám, miközben egyenesen a szemébe néztem. Egyértelmű és tagadhatatlan volt, hogy beindultam rá, lehetőséget sem hagyott arra, hogy udvariasan elhúzódjak tőle.

– Szóval mégis érdekellek – nevetett bele a fülembé, megérintve az apró pihezőröket a nyakamon. – Tudod, még sose smároltam igazi New York-i fiúval.

Pár centire volt tőlem az arca, egy pillanatra sem gondolkodtam, azonnal megcsókoltam. Hideg söríze volt a szájának. Nem hasonlított egyetlen addigi csókomra sem: selymes volt, de határozott, ő irányított. Közben megfogta a kezemet, és a ruhája alá csúsztatta. Magamtól biztos nem tettem volna, sosem voltam egyetlen lánynál sem követelőző.

– Akarod csinálni? – szakította meg a csókunkat, én pedig úgy éreztem, szétfeszül a nadrágom. Fogalmam sem volt, mit válaszoljak erre a kérdésre.

– Én... Mármint... Nem akarok semmit elsietni.

Maggie könnyed mosollyal az arcán beleharapott az ajkába, továbbra is úgy ült az ölemben, mintha oda tartozott volna.

– Félsz tőlem? Ez tetszik. Csak innod kell még. Menjünk be és igyunk valamit!

Olyan lazán pattant fel az ölemből, mintha semmit sem ivott volna, én pedig azonnal lenéztem a farmeremre – még a vastag nadrágban is feltűnően látszott a dolog.

– Egy perc és megyek, jó?

– Siess – csókolt bele a fülembe, és a lehető leggyorsabban eltűnt a házban.

Remegve fújtam ki a levegőt, nem segített, hogy újra és újra lejátszottam a csókot a fejemben. A hajamba túrtam, közben halkán suttogtam magamnak, hogy szedjem össze magam. Rachelre gondoltam, és apámra, az előttem annyira pontosan lefektetett jövőmre. Udvariaskodó vacsorák, biztos anyagi háttér menő ügyvédként. Hirtelen úgy éreztem, mintha a világ jelként villantotta volna fel Maggie-t, hogy más is létezik az életem falán túl. Az arcomat dörzsölve vártam, hogy alábbhagyjon az ágyékom lüktetése. Elhatároztam, hogy egyetlen éjszakára valaki más leszek. James Pennington, aki nem hagyja ki a lehetőséget, hogy lefeküdjön egy gyönyörű ismeretlennel.

Akkor úgy éreztem, én döntöttem, de valójában sosem az én kezemben volt a sorsom. Sőhajtvá keltem fel, és indultam be Samék házába. Fogalmam sincs, mit ittam. Odabent fülledt, szinte fullasztó meleg töltötte meg a konyhát, ahol azonnal megpillantottam Maggie-t az elengedhetetlen piros pohárral. A kezembe nyomott egy másik poharat, amiben kissé édes, de annál erősebb ital volt.

– Sikerült elengedned magad? – súgott a fülembe, amitől újra megrohamozta a forróság a lágyékomat. Egy hajtásra lehúztam az ismeretlen alkoholt, mire Maggie újra megtöltötte a poharamat. A nappaliból hangosan üvöltött a *Fox on the Run*, de én szinte nem is érzékeltem magunk körül a tömeget.

– Imádom ezt a számot! – ordította át a zenét, és megragadta a kezemet.

Elkezdett ugrálni a tömeg közepén, rázta a fejét a zene ritmusára, szőke haja hullámozott. Az alkohol eltompított, de egyben ki is élesítette az érzéseimet, mintha egyszerre kitisztult volna a tudatom. A világ leegyszerűsödött. Csak ez a lány létezett azon a hűvös áprilisi éjszakán. Megragadtam Maggie-t a derekánál fogva, és határozottan megcsókoltam. Kim Carnes

száma hangzott fel a hangszórókból. A kezem lassan lecsúszott Maggie csípőjére, beszívtam hajának csípős füstillatát, forró bőre a tavasz aromáját hordozta magában, ahogy összefonódott a kezünk a lassú ritmusra. Maggie felpipiskedve a fületem kezdte nyaldosni, és én hirtelen azt hittem, álmodom. Álmodom a csillogó szemű, szőke hajú szépséget.

– Gyere! – kiabálta túl a tömeget, majd kézen ragadott.

Átverekedtük magunkat a táncoló emberek tömegén, egyenesen fel a fényes tölgyfa lépcsőn, ahol át kellett lépnem két alvó emberen. A fürdő ajtaja résnyire nyitva állt, fényes csíkot vetett a folyosó vörös szőnyegére. Maggie a lábával csukta be maga mögött az ajtót. Mosolyogva dőlt neki a fának, és egyetlen mozdulattal megszabadult a piros pólótól, miközben egy kézzel elfordította a kulcsot. Kiszáradt a szám, a szívem egyenesen a torkomba ugrott, ahogy leültetett a csukott fedelű vécére.

– Csináltad már?

Bólogattam. Ez éppen csak félhazugság volt. A középiskolában a barátnőmmel kétszer is majdnem eljutottunk erre a szintre, hogy aztán a legeslegutolsó pillanatban mondja azt nekem, hogy túlzottan fáj neki. Sam szerint nem számított, meddig toltam be, hivatalosan nem voltam szűz, és kész. Ezzel én lettem a legmenőbb tagja a társaságnak. Maggie a lehető legkecsesebben lépett ki feszes farmerjéből, és az ölembe ülve a sliccemhez tette a kezét.

– Nem kell, ha nem akarod – nyögtem kissé kásás hangon, mire Maggie mosolyogva az alsó ajkába harapott.

– Úgy nézek ki, mint aki nem akarja?

Síptam a fülem az alkoholtól, szinte elnyomta a lenti zene lüktetését, ahogy becsuktam a szemem. Bántóan erős volt a fény, ilyen éles világításban még sohasem láttam ennyire lengően öltözött lányt. Maggie újra megcsókolt, és közben egyenesen benyúlt az alsónadrágomba. Hangosan belenyögtem a szájába. A plafon megpördült körülöttem, a gyomrom összeugrott. Hirtelen eszembe jutott, hogy mi van, ha elhányom magam a sok piától, de aztán elöntött egy új, sikamlósan forró érzés, és mindent kisöpört a tudatomból. Hátamat nekidön-

töttem a vécétartálynak, és hagytam, hogy ez az ismeretlen lány azt csinálja, amit akar. Szinte semmit sem tudtam tenni ebben a testhelyzetben, és egyébként is ledermesztett a döbbenet. Nem bírtam, erősen kapkodtam a levegőt. Magamban pánikolva számoltam a másodperceket. Percek sem telhettek el. Úgy markoltam a vécé ülőkéjét, hogy megfájdult a kezem, de az izgalmam egy pillanatra sem csökkent. Maggie illata, forró nyögése a fülemben és ritmusos mozgása túl sok volt. Megremegett a testem, ahogy próbáltam visszafogni magam.

– Nem baj, ha elmész, megbocsájtok – súgta a fülemben. Ez a mondat átszakította a részegség fátylát annyira, hogy kipattant a szemem. Abban a pillanatban élveztem el, amikor felfogtam, mit is tettem. Fogalmam sem volt, mennyi idő telhetett el, de abban a percben nem is számított. Tágra nyílt szemmel, pihegve néztem Maggie szemébe.

– Baszki! – túrtam bele a hajamba, és a gyomrom újra felkavarodott. – Elélveztem – tettem hozzá idiótán, de kezdtek összefolyni a szavak.

Maggie továbbra is rajtam ült, és szélesen mosolygott rám. Úgy, mintha éppen nem csináltunk volna irdatlan nagy hülyeséget.

– Nem védekeztünk – tettem hozzá, és úgy éreztem, azonnal elhányom magam.

Maggie könnyedén csettintett a nyelvével.

– Ezen ne aggódj. Nem leszek terhes. – További magyarázatot vártam, de nem akartam fokozni a saját bénázásomat. Közben Maggie felkelt, és nekem háttal húzta fel a bugyiját a tökéletes formájú fenekére. Pánikolva rántottam fel a nadrágomat, és akkor vettem észre, hogy véres a kezem. A döbbenet újabb hulláma forrón öntötte el a gyomromat. Akkor már idiótán buktak ki belőlem a szavak.

– Szűz voltál. – Ennek a gyönyörű lánynak egy vécében vettem el a szüzességét a születésnapján.

Maggie őszintén felnevetett.

– Nem éppen. Csak megvan. Úgyhogy ne aggódj! Mindenki tudja, hogy ilyenkor nem lehet teherbe esni.

Erősen a számba haraptam. Az elmúlt fél órában szinte folyamatosan sokkolódtam.

– Ki kell menned a levegőre – nevetett, és felhúzott a vécéről. A helyzetváltoztatástól újra hányingerem lett.

– Lehet, hogy elhányom magam – mondtam őszintén, mire Maggie újra felnevetett.

– Nyugi, már úgyis láttam mindenedet, ezen se leszek kibukva. De ha kimegyünk, szerintem jobban leszel.

Nem lettem jobbam. A kertben remegni kezdtem a hideg levegőtől, mire Maggie egy kólát nyomott a kezembe. Az ezüstös holdfényben szisszenve pattintottam fel a dobozt, és ahogy belekortyoltam a cukros üdítőbe, belenéztem a jobb tenyerembe. A kinti fény feketére festette a megszáradt vért a bőrömön. Abban a pillanatban hánytam bele a kerti tóba.

AUGUSZTUS

Éjfélkor tettem le a tollat, megmasszíroztam az orrnyerget. A visszaemlékezéstől az augusztusi forróságban is rázott a hideg. Meghasonulva éreztem magam, hiszen a legnagyobb ballépésem adta a két értelmét az életemnek, akikről tudtam, hogy nagyszerű emberek lesznek. Ennek ellenére azt kívántam, bár ne így történt volna, bár ne ebben a kapcsolatban kaptam volna ezt a két szuper fiút. Bár ne gyerekként kellett volna meghoznom életem legfontosabb döntéseit.

Ledobtam a naplót a kanapé mellé, és felvettem a *Carrie*-t, amit David hozott ki a könyvtárból. Már a felénél tartottam, és rettenetesen éreztem magam tőle. Ráadásul Carrie White anyját is Margaretnek hívták, aki kísértetiesen hasonlított a feleségemre, leszámítva a vallási fanatizmust. Carrie helyett folyamatosan Christ láttam magam előtt. Újra az órákra néztem, fél egyet mutatott. Davidnek hamarosan haza kellett érnie. Egy pillanatra becsuktam a szemem, a könyvet a mellkasomon pihentettem, és hallgattam a nappali órájának lassú, ütemes ketyegését.

Az ajtó nyikorgására kaptam fel a fejem. A nyakamba erős görcs állt, halkan felnyögtem, ahogy felültem a kanapén. A lépcső alatti mosdóból fény szűrődött ki. Gyorsan ledobtam magamról a takarót, ahogy meghallottam a véce hangját. Az ajtókeretnek támaszkodva szólítottam meg a lépcsőn osonó fiamat.

– David.

Szinte teljes sötétségben néztünk farkasszemet. David pólót és farmert viselt, így nem hazudhatta azt, hogy végig a szobájában aludt. Legnagyobb balszerencséje az volt, hogy felébred-

tem. Az este folyamán párszor megfogadtam, hogy kíméletes leszek vele, de akkor mégis kiszakadt belőlem a düh.

– Komolyan, mi a francot gondolsz, hogy – ránéztem az órára, és még jobban megdöbbsentem – háromkor jössz haza?!

David vállat vont, szeméből sütött a megvetés. Az utóbbi egy évben olyan hirtelen alakult át a külseje, hogy alig tudtam felfogni a változást. Sokszor még mindig megdöbbsentett, hogy lassan már semmi nem maradt a kisfiúból. Ráadásul félelmetesen hasonlított apámra és a feleségemre. Arra a két emberre, akiktől a világon a legjobban rettegettem.

– Konyha. Most.

Hunyorogtam az éles fényben, ahogy felkapcsoltam a konyha lámpáját. David továbbra sem szólt semmit, csak a hűtőhöz lépett, hogy kivegyen egy kólát. Rá akartam szólni ezért is, de elhelyezkedett az asztalnál, ezért még ezt is lenyeltem.

– Megbeszéltük, hogy szólsz, mielőtt elmész valahová, és hogy éjfélre hazajössz. Nyáron is. Baszki, tizennégy éves vagy! Nem jöhetsz haza háromkor!

– Mért nem? Mit csinálsz velem, ha háromkor jövök haza? Megversz?

Kirázott a hideg David szavaitól. Új, férfiasan mélyülő hangja néha még annyira ismeretlenül csengett.

– Tudod, hogy nem... csak féltetek.

– Mitől?

– Ittál?

David letette a kólát a pultra, és tágra nyitott szemmel nézett rám. Tudtam, hogy ivott: éreztem rajta a sör és a dohány szagát, és túlzottan őszintén, fájdalmasan bántón vágott vissza.

– Nem akarom, hogy igyál tizennégy évesen. – Éreztem, hogy vesztettem, hogy nincs tárgyalási alapom. – Kérlek, tényleg csak kérlek, hogy szólj, ha elmész! Nem akarok rossz fej lenni. Nem vagy éhes? – Nem támadhattam. David fegyvertára azonnal hatástalanította az enyémet.

Tudtam, hogy éhes. Ivott, és egyébként is, mostanság folyamatosan evett. Még nem volt tizenöt, de már magasabb volt nálam.

– Nem Chris köpött be – mondtam, ahogy kivettem egy tányér bolognait a hűtőből. – Mielőtt letámadnád. Láttalak elmenni. Ül le!

Ahogy elé tettem a tányért, én is leültem az asztal másik felére.

– Figyelj. Szeretnék beszélni veled valamiről. – Hevesen dobogó szívvel nyúltam bele a nadrágom zsebébe, és átcúsztattam egy doboz Durexet az asztalon. David hangos csörömpöléssel tette le a villát a tányérjára.

– Ezt nem mondod komolyan – nevetett fel röviden. – Eljutottam ide? Váó.

– Kérlek, ne csináld ezt! Ez fontos.

– Ühüm. – Újra a spagettijére nézve megrázta a fejét. Hirtelen fogalmam sem volt, mit mondjak. Eszembe jutott Chris, aki elvörösödve nézte pár éve az óvszeres dobozt, amikor vele beszéltem a témáról.

– Csak legyen nálad, ha elmész bulizni, jó? – Nem is akartam áltatni magam azzal, hogy a kisebbik fiam az első szerelmével fogja elveszíteni a szüzességét. Tudtam, hogy hamarosan meg fog történni vele egy buliban, és nagy valószínűséggel részeg is lesz.

– Nyugi, tanultam a hibádból – szúrta oda. – Soha ebben a bűdös életben nem fogok szexelni enélkül senkivel. Megnyugodtál? Lezárhatjuk a témát? Mert kurva kínos.

Képtelen voltam megszólalni. Eljött az az idő, amitől egész életemben rettegettem. Hogy a fejemhez vágják a végzetes hibáimat. Tudtam, hogy David mindig haragudni fog rám.

– Csak tedd el, jó? És menj aludni, ha ettél.

Tudtam, hogy meghallotta a remegést a hangomban. Furcsán csillogó szemmel nézett le a tányérjára.

– Mennyit ittál? – kérdeztem finoman, nem támadóan.

– Pár sört. – Annyira fájdalmasan gyerek volt még, hogy ezt mondja. Úgy éreztem, nem bírok tovább várni, nem bírok tovább ebben a házban maradni. Témát kellett váltanom.

– Holnapután reggel indulunk a George-tóhoz, úgyhogy holnap este maradj itthon.

– Nem arról volt szó, hogy New Yorkba megyünk? Azt hittem, hogy ez a hosszú hétvége nem lesz dögunalom.

Igaza volt, két hete beszéltünk róla, hogy elmegyünk New Yorkba Samhez. De képtelen voltam rá. Huszonéves korom óta nem töltöttem együtt Sammel egy egész hétvégét. És most meghívott engem és a fiúkat az otthonába. Egy hete lemondtam az egészet egy irtó hülye indokkal, helyette gyorsan leszerveztem a szokásos faházunkat a tónál. Nem tudtam beszélni az életemről valakinek, aki egykor igazán közel állt hozzám.

– Chris jobban szeretne a tóhoz menni – hazudtam félig. Chris imádta a tavat, de egy szóval sem mondta, hogy lenne kifogása New York ellen.

– Tök mindegy. Megyek aludni.

David felfelé menet a zsebébe gyűrte az óvszeres dobozt, és rám se nézve felment a lépcsőn. Egyedül maradtam a konyha csendjében. Megittam a kólája maradékát, és sóhajtvá a hűtőnek dőltem, miután elmostam a spagettis tányért. Teljesen kiement az álom a szememből.

KERESD A BOLTOKBAN!

SZASZKÓ GABRIELLA

legelső regénye 2016-ban jelent meg a Maxim Könyvkiadó Dream-válogatás sorozatában. Az eddig napvilágot látott könyvei a Pennington-testvérek sorozat és a Midlife Crisis-duológia részei. Nagyon fontos szerepet töltenek be az életében a regények, hiszen az írás mellett szabadúszó műfordítóként, regényszerkesztőként és korrektorként is dolgozik. Az angliai Stratford-upon-Avonben él férjével és cicájával.

Tudj meg többet a könyvről:

www.szaszkogabriella.com

www.facebook.com/DreamValogatas

www.facebook.com/DreamKonyvek

James Penningtonnak két kamaszfiát és önmagát is a felszínen kell tartania bántalmazó, alkoholista felesége mellett. James mindent megpróbál megtenni, hogy kikerüljön felesége karmai közül, és megvédje a fiait. Az örület közepén úgy határoz, hogy naplójában rögzíti a múltat, elmeséli, hogyan is került számító felesége csapdájába.

Visszarepül az időben a hetvenes évek New York Cityjébe, ahol az egyetemisták felhőtlen életét élve csak az apja általi elvárásokkal kell megküzdenie. Azonban egy bulizós este során megismerkedik egy gyönyörű tizenhét éves lánnyal, és az egyéjszakás kaland örökre összeköti a sorsukat. Maggie hamarosan visszatér James életébe, és közli, hogy gyereket vár. James úgy dönt, hogy felelősséget vállal, és miután apja kitagadja, az északi Glens Fallsba költözik, és teljesen új életet kezd tinédzser feleségével, ezzel örökre szakítva gazdag városi életével. Azzal csak később szembesül, hogy Maggie súlyos pszichés gondokkal küzd. Vajon Jamesnek hogyan sikerül az örület közepette felnevelnie fiait, miközben a felesége egyre inkább csúszik le a lejtőn?